

ptujega se vernivši v domačii najde priče, ktere dokazujejo, da sem ter tje (žalibog, da se mora pri nas reči „sem ter tje“) še veje duh naših verlih preddedov, da so še iskreni posnemovavci lepih in hvale vrednih navad in šeg iz starodavnih slovenskih časov. Tako je mene veselilo, ko sem uni teden imel priložnost opazovati slovenske brate blizo Ptujja. Slišal sem mile domače besede in pesmi (posebno lepo pojejo „Zvonikarjevo“), vidil sem le lepo národno oblačilo, ktero bojo menda tudi dalje zvesto prihranili. — Od šolskih konecletnih preskušinj Vam iz naših krajev letos malo vém povedati; okoljšine so mi prečile jih obiskavati; samo od naše Marjetske Vam moram kaj povedati. 25. avg. je bila preskušnja; otroci so se kaj verlo obnašali in lepo slovenski in ročno odgovarjali, proti koncu pa še pesem od „kukovice“ in k sklepu „cesarsko“ prav jarno zažvergoleti, tako da so šolski ogleda kaj zadovoljni bili in ljubeznjivo otroke nagovarjali in podbujali: naj tudi nadalje tako napredujejo in svojim starišem in učiteljem veselje delajo, samim sebi pa srečo na tem in zveličanje na unem svetu zagotovljajo. V četrtek 4. t. m. je bila zadnja spoved za vse bolj odrašene šolarje in šolarce; tudi jaz sem bil nazoč, in reči smém: da so se otroci tako lepo obnašali, da, ko so z učitelji vred k sv. obhajilu poklekovali, so skor vsakega pričujočega solze posilile. Hvala gosp. katehetu! V petek 5. t. m. je bila šolarska zahvalna maša, po kateri so se otroci zopet v šoli zbrali, in najpridniši izmed njih iz rok gosp. fajmoštra lepe darila dobili, potem pa pesem „a, e, i, o, u“ zakročili, molili in se veseli ločili. Otrók je letos bilo v občnih razredih 205, tedaj okoli 32 več kakor lani, in vendar še imamo za toliko množino šolarjev zmiraj le eno samo izbico. Gotovo bi se bila že zidala, ako nam bi cerkve bolj potreba ne bilo, kajti ta je že podperta, da na kúp ne zleze, šola pa še ravno stoji; izbo za šolo lahko vsaki dan v najem dobimo, ako pa se nam cerkev podere, kam bomo šli po njo? Kaj je tedaj v takih okoljšinah važniše in bolj potrebno: cerkev ali šola? Naj bi to pomislili en malo tisti gospodje, kteri se popravljanju cerkve zoperstavljajo in le šolo najpred imeti hočejo. Sozidajmo in popravimo si narpred cerkev, čez nekoliko let pa šolo. Oboje na enkrat ne more biti; to mi bo vsak človek poterdil, ako mu povém, da že 8 let v naših krajih ni prav dobre letine bilo in da so farani sami zadolženi siromaki. — Od petja v našem kraji sem že unkrat omenil, zdaj pa še k unemu pristavljam, da čast. gosp. L. P., tukajšni kaplan, so tisti verli mož, kteri se s tukajšnim učiteljem vred iz vseh moči poganjajo, da bi vse ljudstvo v cerkvi pélo in da bi se tudi drugod le poštene domače pesme péle. Nekoliko so jih že dali natisniti in jih med bolj siromaške razdelili. Morebiti, da nektere nove z napevi vred slav. vredništvu „Drobtine“ pošljem.

Juri P. Tonekov.

Iz Studenške fare 9. sept. J. K. Letos smo obilo prav lepe sterni našeli, in svoje žitne predale k zadovoljnosti nasuli. Koruza in krompir sta lepa, pa vendar po nekterih bolj mastnih zemljiših boleha krompir; ajda, akoravno jo je suša stiskala, prav zalo raste; Bog jo varuj le slane. Zelje in repo gosence jedó, da je groza; — po nekterih krajih jo je ta merčes do čistega požerl. Gorice nam obilo prav dobre vinske kapljice obetajo; če kaka posebna uima čez-nje ne pride, bomo napolnili dosti sodcev, ki so že 5 let počivali. — H sklepu naj omenim še eno posebnost, namreč na Impolci je ena jablana sedaj v nar lepšem cvetji; lansko jesen sred oktobra so pa češplje novo perje pognale in lepo cvetele. Z Bogom!

Iz Ljubljane. Sejm tega tedna, ki se navadno „češpljev sejm“ imenuje, je bil dosti dober, kar se tiče kramarskega in drugega obertnijskega blaga; sejm za živino pa se ne more hvaliti, kjer ni bilo veliko, pa tudi nič kaj lepe živine viditi; skoraj je bilo tabart manj goveje živine kot kónj; če pa si par volov iskal, ki naj bi bila 10 centov

težka, si jih lahko na perste soštel; kakor pa je bilo pitane živine malo, tako visoka ji je bila cena; sploh se more reči, da so cent deržali po 25 gold., pa tudi še višje. Tudi brez tatú ni bil ta sejm; slišali smo, da kupcu „pri Krajnici“ na velikem tergu je na smejni dan proti večeru iz veže ukradena bila poldrugi cent težka bala blagá, v kateri je bilo 5 kosov (po 50 vatlov) lepega, rudečega, plavega in vijolčnega križastega vatmóla za ženske krila, kterege vatel je po 7 dvajsetic. Iz sosedove štacune so nek vidili, da je neki velik in močen kmet basal to bala na rami, pa so mislili, da jo je kupil; nekteri menijo, da po tem popisu bi utegnil biti tat iz loške okolice, vendar se pravo ne vé; e. k. policija sledi pridno po tatu; da bi le tudi pošteni ljudje v mestu ali po kmetih pomagali ga zaslediti!

Novičar iz raznih krajev.

Pređen so se 10. dan t. m. presvitli cesar poslovili od Celovčanov, so izročili deželnemu gosp. poglavarju baronu Schloissnigg-u sledeče pismo: „Dragi moj baron Schloissnigg! Prebivavci vseh stanov moje vojvodine Koroške so si tako iskreno prizadevali, meni in cesarici pokazati svoje veselje nad Najnim prihodom in so tako lepo razodevali verno svojo udanost, da vse to bode zraven krasote njih domovine Nama vedno eden naj prijetniših spominkov; velevam vam, da poveste to z zahvalo Mojo verlim Mojim Korošcem. — Ob enem tudi z radostjo vam rečem, da sem prav zadovoljin s stanjem javnih deželnih naprav in z lepim redom, ki sem ga našel v vseh opravilih.“ — 11. dan t. m. popoldne sta prišla cesar in cesarica v Gradec, kjer sta bila slovesno sprejeta *). Na poklon mestnega župana so cesar odgovorili: „Jez in cesarica sva se serčno veselila v Gradec priti; pa tudi sem prepričan, da bojo Gradčani vse storili, da razodenejo svojo zvestobo in udanost do prestola Našega. Radosten sem slišal, da so veselega serca marsikaj pripravili, s čem Naji želijo pozdravljati.“ — Za gotovo se sliši, da 23. dan t. m. grejo cesar na Ogersko, in ravno tako gotovo je nek, da perve dni novembra gresta cesar in cesarica v Benetke, kjer se priprave delajo za veličasten sprejem. — Nobeni poprejšni zbor kmetovavcov in gojzdnarjev ni štel toliko deležnikov kot Pražki; 1864 se jih je snidilo; važni so bili tudi sledeči pomenki. — Tergatev okoli Dunaja bo sred prihodnjega mesca; čeravno je grojzdje že sedaj zelo zrelo, se nočejo prehiteti. — Sliši se, da si avstrijska vlada krepko prizadeva odverniti vojsko med Turki in Černogorci, ker ji ne more po volji biti, da se tikama njene meje vname kervav boj; zatega voljo se govori, da ne bo pripustila, da bi turška armada obsedla Černogoro, in da v miroljubnem duhu skuša v Carigradu poravnati turško-černogorski razpor. — Svečanosti ob kronanji ruskega cara so res bile v vsem veličanske; na Kadinskem polji poleg Moskve, kjer so ljudstvo gostili, je bilo v podobi zvezde od srede carovega šatora toliko miz napravljenih, da bi bile vse mize, če bi bile podolgoma postavljene, znesle čez 2 milji po dolgem. Na ravno tem polji je bila tudi armada od 100.000 vojakov postavljena; pri kronanji cara Nikolaja leta 1826 jih je bilo le 50.000.

*) Obširniji popis, ki smo ga ravnokar prejeli iz Gradca, bojo prinesle „Novice“ v saboto. Vred.

Opomin.

Ker se tisti preklicani papirnati dnar po 5, 50, 100 in 1000 gold., ki se „Reichsschatzscheine“ imenuje in se po posrebernjenem popirji od družih bankovcov loči, le še do konca prihodnjega mesca oktobra v posebni prošnji do dnarstvenega ministerstva spečati more, potem pa nikakor več, opominjamo vsakega, kdor morebiti še kakšen tak dnar ima, naj ga berž zamenja v kakošni štacuni, ktera ga jemlje, kakor v gosp. Majerjevi štacuni v Ljubljani in v drugih, da ne pride v škodo.